

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.133/2013/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. június hó 19. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A kényszervallatás büntette és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2013. évi február hó 20. napján kelt 7.B.243/2012/9. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Székesfehérvári Törvényszék a 2013. évi február hó 20. napján kihirdetett 7.B. 243/2012/9. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki kényszervallatás büntetében (Btk. 227.§ (1) bek.) és testi sértés büntetében (Btk. 170.§ (1) bek., (2) bek.).

Ezért őt - halmazati büntetésül - egy év börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását három évi próbaidőre felfüggesztette.

Kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A védő a bejelentett fellebbezést fenntartotta.

A perorvoslat részletes írásbeli indokolásával egyezően a nyilvános ülésen a vádlott felmentését kérte az ellene emelt bűncselekmények vádjá alól.

Az elsőfokú bíróság mérlegeléssel megállapított tényállásával szemben a sértett vallomásának részleteiben eltérések mutatkoztak a pincébe menetel időpontját, az elfogyasztott alkohol mennyiségét, az ütések számát és helyét illetően, továbbá nem volt magyarázat arra, hogy miért érkezett haza poros ruhában, ha nem esett el, valamint az orvosszakértői vélemény nem támasztja alá a sértett és a hozzátartozói által hivatkozott vérző sérülést. Emiatt az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a terhelt

védekezésének elfogadásával eltérő tényállás megállapítását és a vádlott felmentését indítványozta.

A vádlott felszólalásában is tagadta a bűncselekmények elkövetését. Nem tudott arra magyarázatot adni, hogy mi oka lehet a sértettnek valótlanul azt állítania, hogy megütötte.

Az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 308/2013/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

Átiratában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta. Ügyfelderítési kötelezettségét teljesítve a bizonyítékokat a lehetséges körben feltárta és értékelte. Kellő indokát adta, hogy a vádlott tagadó tartalmú védekezésével szemben miért fogadta el a sértett és a tanúk szakértői véleménnyel és okiratokkal is alátámasztott vallomását.

A logikus mérlegelés eredményeként megállapított, megalapozott tényállásból okszerűen következett a vádlott bűnösségére és cselekményeit is törvényesen minősítette.

A bűnösségi tényezőket számba véve és súlyozva visszafogott mértékű joghátrányt alkalmazott. Helyesen állapította meg a próbaidő tartamát és azt is, hogy előzetes mentesítésre méltatlan a vádlott.

Az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett perorvoslatok alapján felülbírált a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárását túlnyomórészt az eljárási szabályok betartásával folytatta le.

A tárgyaláson kihallgatott személyekkel szemben - 1. sz. tanút kivéve - a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek.

A vádlottal együtt szolgálatot teljesítő és a bántalmazáskor is jelenlévő 1.sz. tanút az elsőfokú bíróság nem oktatta ki a Be. 82.§ (1) bek. b/ pontjában írtakra, miszerint az önvádra kötelezés tilalma miatt a vallomástételt megtagadhatja.

A tanúnak e figyelmeztetés hiányában tett vallomásával kapcsolatban a törvényszék ítélete indokolásában (5. oldala utolsó bekezdése) fejtegeti csupán nevezett jelentéstételi kötelezettségének elmulasztását.

1. sz. tanú rendőr-törzsszázados - aki kifejezetten már a nyomozás során sem nyilatkozott a mentességi jogával kapcsolatban, - nem kívülállóként volt jelen a vádbeli bűncselekményeknél, hanem őt szolgálatban lévő hivatalos személyként kifejezetten intézkedési kötelezettség terhelte. Ez magában hordozza, hogy társát a bűncselekmények azonnali abbahagyására kellett volna felszólítania, valamint jelentéstételi kötelezettsége is fennállott. Ellene büntetőeljárás nem indult, így gyanúsítottként nem hallgatták ki és vádat sem emeltek, - az azonban, hogy az

ügyész vádmonopóliumával élve nem kívánt ellene vádat emelni, még nem eredményezi, hogy tanúként korlátlan igazmondási kötelezettsége lenne, hiszen a történetek teljeskörű, a valóságnak megfelelő feltárásával önmagát kényszervallatásban való bűnsegédi közreműködéssel vádolná.

Mentességi jogára történt kioktatás hiányában 1. sz. tanú kihallgatása a Be. 82.§ (1) bek. b/ pontjába ütköző módon történt, így vallomása a Be. 78.§ (4) bekezdésére figyelemmel törvényesen szerzett bizonyítéknak nem tekinthető, ezért azt a másodfokú bíróság a bizonyítékok köréből kirekeszti.

A bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság feltárt minden, a tényállás szempontjából releváns körülményt. A bizonyítékok okszerű mérlegelésével megalapozott történeti tényállást állapított meg, amely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért alkalmas rá, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékokat egymással egybevetette és megfelelő részletességgel indokolta.

Kellő indokát adta, hogy a vádlotti tagadással szemben miért alapozta tényállását a sértett tanúvallomására. Nem valószínűsíthető, hogy tényleges bántalmazás elszenvedése nélkül, pusztán az unokájával kapcsolatos korábbi (a nyilvántartás alapján nem igazolt) rendőri intézkedések miatt kívánt volna elégtételt venni a büntetlen előéletű, idős sértett, akinek a vádlottal megelőzően semmilyen konfliktusa nem volt. A bántalmazását illetően a sértett mindig következetes előadást tett, azt is végig egyezően tagadta, hogy elesett volna. A sértett kórházi felvételekor alkoholos befolyásoltságra utaló bejegyzést nem rögzítettek, a szőlőben dolgozó és szeszest is fogyasztó személynél életszerű, hogy ruhája a munkavégzés kapcsán bepiszkolódik és az is, hogy számára jelentéktelen körülményekre nem ugyanúgy emlékszik vissza.

A bűncselekmény helyszínén olyan kívülálló személy, akinek vallomása értékelhető lenne, nem volt jelen.

A sértettnek a fő vonásaiban következetes vallomását - a tőle származó értesülés tartalmával egyezően - hozzátartozói 2. és 3. tanúk erősítették meg.

Orvosszakértői szempontból kizárólagos keletkezési mechanizmus nem volt megállapítható, objektív bizonyíték így erre nézve nem áll rendelkezésre.

1.sz. igazságügyi orvosszakértő a sértett sérüléseinek keletkezését illetően mindenben alátámasztotta a sértett állításait, s az a körülmény, hogy a töréses sérülések akár elesés során is létrejöhetnek, nem kérdőjelezi meg a sértett állításainak elfogadhatóságát.

A sértetti előadás, az annak tartalmát megerősítő tanúvallomások, továbbá okiratok (orvosi dokumentáció, feljelentés) valamint orvosszakértői vélemény alapján bírói bizonyossággal megállapítható volt a tényállás, s az elsőfokú bíróság számot is adott a bizonyítékok körülbírálatára és logikus értékeléséről. Ennek felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs mód, ezért az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadó védelmi perorvoslatok eredményre nem vezethettek.

Az irányadó és megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően minősítette.

Jogi indokolásában részletesen kifejtette, hogy miért minősítette kényszervallatás büntettének (Btk. 227.§ (1) bek.) azt a vádlotti cselekvőséget, hogy hivatalos személyként eljárása során erőszak alkalmazásával kívánta nyilatkozat megtételét kikényszeríteni. A kényszervallatás nemcsak büntető eljárásban, hanem bármely hatóság előtt folyamatban lévő eljárásban megvalósul, ha a hivatalos személy erőszakot vagy fenyegetést alkalmaz vallomás vagy nyilatkozat kikényszerítése céljából. (BH 1987/462.)

Ugyancsak helytállóan értékelte az elszenvedett nyolc napon túli gyógytartamú sérülésekre tekintettel a testi épséget sértő bűncselekményt a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdése szerint minősülő súlyos testi sértés büntettének.

A bűnösségi tényezőket az elsőfokú bíróság feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte.

A vádlottal szemben a halmazatra irányadó, hat és fél évig terjedő büntetési tételkeretben szabott ki büntetést.

A büntetési tétel alsó harmadában meghatározott szabadságvesztés végrehajtását indokoltan függesztette fel és az általa alkalmazott próbaidő középértékben meghatározott tartama is megfelelően szolgálja a büntetés Btk. 37.§-a szerinti célját.

Az alkalmazott joghátrány nem eltúlzott, de a hivatalos személyek által elkövetett bűncselekmények számának növekedésére figyelemmel a másodfokú bíróság a büntetés enyhítésére sem látott indokot.

A Székesfehérvári Törvényszék ítéletének további rendelkezései törvényesek, ezért az ítéltábla azt helyes indokai alapján - a Be 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. évi június hó 19. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 2013. évi február hó 20. napján kelt 7.B.243/2012/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.133/2013/6. számú végzésével 2013. évi június hó 19. napján jogerőre emelkedett és - a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2013. évi június hó 19. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző